

Атерстоун, Ворикшир, 7 грудня, 17:55

Він не обертається пересвідчитися, що один. Не переходить на інший бік вулиці, де більше будинків і світла. Навіть не вдає, що комусь телефонує. Не чіпляється за парасольку, наче за кийок. Просто йде крізь ніч, у якій немає місця для страху.

Не помічає, що я спостерігаю за ним.

Зупиняється перед вхідними дверима й намагає ключ, який так і не спромігся витягти з кишені, аж поки не дістався до будинку. Заходить у передпокії і, не озираючись, недбало грюкає дверима.

Як можна почуватися настільки безпечно?

Бути настільки дурним?

Приглушене тепле світло проливається з еркера на вулицю й заплямовує білосніжну підїзну доріжку. А ось і він, у вітальні, – навіть не опустив жалюзі, щоб відмежуватися від нічної темряви й прогнозованої хуртовини. Стоїть собі перед світлосірою канапою – в руці пульт, направлений на великий екран над каміном. Кімнату заповнюють мерехтливі картинки.

Я стискаю змерзлі долоні в кулаки. Погляд ковзає по дерев'яних ставнях, і крізь вікно я роздивляюся витончені розкішні меблі, високі стелі в георгіанському стилі та розвішені на стінах картини в рамах. Як вийшло, що така людина,

як він, живе в такій чудовій оселі? Я видихаю довго й важко і на мить уявляю, як повністю розчиняюся в клубах білосніжної пари.

Кілька секунд, і пара розвіюється. А я залишаюся тут, на самоті, посеред холодної темної вулиці.

Смертоносний нічний холод пробирається в кросівки й висмоктує з тіла все тепло. Переминаюся з однієї заледенілої ноги на іншу. Ще не пізно піти.

І я майже йду.

Аж тут починається сніг – примарно-білий у нічній темряві.

Мозок затоплює спогадами: моє обличчя, викривлене у віддзеркаленні блискучої різдвяної іграшки, відголоски далекої музики... Сніг стелив пелену на пелену.

Кров швидко пульсує в тому, що залишилося від мого серця. Підіймаю обличчя до неба, і сніжинка, неначе крижаним жалом, дряпає мені око. Привиди Минулого Різдва більше не переслідуватимуть мене. Я тут, щоб повернути собі майбутнє.

Знову зазираю у вікно. Він сидить, розкинувши ноги, потягує пиво й вирячується в телик – байдужий до темряви за вікном.

Просовую великі пальці під лямки важкого, щільно набитого рюкзака.

Сьогодні він дізнається, що таке страх.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Будинок головної суперінтендантки Кет Френк, Коулзгілл,
Ворикшир, 8 грудня, 5:44

– Рахую до десяти, – попереджає головна суперінтендантка Кет Френк. – І підіймаюся.

Вона спрямовує ліхтарик на дерев'яний люк над головою й підсвічує обірване лахміття павутини, що гойдається в прохолодному ранковому повітрі.

Тиша.

Кет починає рахувати упевненим, незворушним голосом у надії, що він не затремтить від страху. Вона дораховує до десяти, робить глибокий вдих і кладе руку на холодну металеву драбину.

– Я підіймаюся, – попереджає вона й лізе вище, поки не дістається до люка на горищі.

Перекладає ліхтар у ліву руку, праву притискає до дерев'яної поверхні люка й відсуває його вбік. Вона здригається, готова до невимовного жаху, але не стикається ні з чим подібним – лише з холодним, затхлим повітрям покинутого місця і купою забутих речей. Кет спрямовує ліхтарик у зяючу темряву й піднімається на останні дві сходинки, аж доки не виринає по плечі на горищі.

Швидко оглядає приміщення з низькою стелею в пошуках ознак потенційної небезпеки. Далі проходиться променем

ліхтарика по підлозі, щоб розлякати павуків, і по балках – щоб пересвідчитись у відсутності кажанів. Вона здригається від жаху, оглядаючи кожен затінений куток між балками.

– Попереджаю: тримайтеся від мене якнайдалі, – кричить вона. – Мені й без вашого звірячого лайна не солодко.

Кет швидко розмахує променем ліхтарика по стелі й шкодує, що не вдягла капелюха. Якщо павук впаде їй на голову, вона втратить останні крихти здорового глузду.

Але на горищі все тихо й спокійно.

Дихання Кет трохи сповільнюється, і вона спрямовує ліхтар на стоси коробок і мішків, що захаращують підлогу. Господи, який безлад. Коли вони тільки-но переїхали сюди, жінка допомагала Джону піднімати старі речі, перевезені з минулого будинку, щоб він охайно складав їх на горищі. Але, оскільки в них підростав син і стрімко розвивалися кар'єри, часу на дрібниці бракувало. Потім Джон просто нашвидкуруч закидав на горище старий одяг Кема в мішках для сміття і складав коробки з іграшками й книжками прямо біля люка. Він постійно обіцяв, що згодом усе розбере.

Але для Джона не існувало ніякого «згодом». І якщо в цьому безладі колись і була система, то зараз її не видно. Кет зітхає.

Тож як їй, бляха, знайти різдвяні прикраси серед усього цього *мотлоху*? Вона спрямовує ліхтар у дальній правий кут, де речі ще здаються відносно впорядкованими. Там лежить щось сосново-лимонного кольору, дбайливо обгорнуте шарами прозорої плівки.

Господи! Це ж кошик Мойсея Кема!*

Кет рефлекторно озирається, але позаду нікого, з ким можна поділитися знахідкою. Окрім неї, у світі взагалі не лишилося

* Кошик Мойсея – це плетений кошик-люлька для немовлят. – Тут і далі посторінкові примітки перекладачки.

жодної живої істоти, яка б пам'ятала, як вони з Джоном мучилися, коли обирали люльку для сина. Вони тоді витратили значно більше грошей, ніж розраховували, але не могли вчинити інакше, бо Кем засинав лише в них на руках.

Кет проганяє жалісні думки й рішуче відводить ліхтарик від дитячої ванночки, ліжечка й пакета з Кемовим першим одягом. Зараз не час розбиратися з цими речами. Вона тут лише заради різдвяних прикрас. Логіка підказує, що вони мають бути десь неподалік від вхідного люка, але логіка ніколи не була сильною стороною Джона.

– Куди ти міг їх покласти? – бурмоче вона.

І відразу помічає зліва від себе велику пластикову коробку, яка видається знайомою. Нахилиється підтягнути її ближче, коробка ворухнеться, і раптом перед обличчям вибухає хмара крихітних чорних крилець.

Кет скрикує, відскакує й мало не втрачає опору під ногами. Вона майже падає з драбини і впускає ліхтарик, коли б'є себе по одягу та волоссю в намаганні струсити із себе оті чорні штуки.

Задихаючись, вона придивляється до підлоги горища, заваленої дрібними чорними крильцями, нахилиється ближче й обережно торкається одного з них пальцем. Целофан. «Крильця» виявляються всього лише дрібними шматочками чорного целофану. Кет морщить лоба. Оті пакети для сміття, які вони закидали на горище протягом багатьох років, скоріше за все, з часом розсипалися й тепер розлетілися на шмаття. Вона зісковзує на підлогу, і від цього руху розкидані шматочки целофану, немов конфеті, розлітаються навкруги. Кет упирається ліктями в коліна й занурює долоні у волосся. Господи, на що ж вона перетворилася? На лунатичку напередодні

клімаксу, яка на світанку копирсається на горищі в пошуку ялинкових прикрас? На жінку, що розмовляє з павуками й лякається бісового пакета для сміття?

Вона лається на свого чоловіка. Ну чому Джон не прибрав на горищі? Чому так і не спромігся провести туди нормальне світло? Чому склав речі в бісові чорні пакети?

Майже ридуючи, Кет ховає обличчя в долонях, питаючи, чому він помер?

На телефоні спрацьовує будильник, і вона підскакує. Чверть по шостій ранку. Час збиратися на роботу й прикидатися цілком нормальною, функціонуючою людиною. Вона натискає на календар, щоб пригадати, о котрій годині треба бути в офісі. Дідько. Сьогодні квартальний огляд із босом Мак-Лішем. Кет розтирає обличчя руками. Вона знає, що вже на межі. Відчуває, що загрузла в трясовині горя і не може вибратися на берег. А відколи Кем поїхав до університету, залишилося дуже мало речей, за які можна вхопитися.

Вона підводиться й змаує з піжами останні шматочки целофану. Щосекунди мислення стає все чіткішим. Сьогодні ж треба переконати Мак-Ліша дати їй «гарячу» справу.

Треба за щось міцно вхопитися. Бо інакше вона піде на дно, не залишивши й сліду.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Поліцейське управління Лік-Вуттона, Ворикшир, 8 грудня, 10:09

Головна суперінтендантка Кет Френк знала, наскільки безглуздо подавати головному констеблю Мак-Лішу письмові звіти чи, боже збав, створювати презентації у павер пойнти. Сьогодні був перший щоквартальний огляд Спецпідрозділу поліції майбутнього, або СПМ, який вона очолювала. Тож привернути розсіяну увагу свого шефа вона спробувала інакше. Кет сіла за стіл навпроти нього й переповіла людські історії, що стояли за сухою статистикою. У справах, які СПМ розкрив після літнього пілотного проекту, фігурували двадцятишестирічна секретарка, чие тіло вони виявили під дошками патію в будинку боса, тридцятип'ятирічний батько, якого підняли з дна каналу, і – найтрагічніший випадок – п'ятнадцятирічна дівчина, яку знайшли мертвою серед мотлоху й сміття в закинутій будівлі.

Мак-Ліш засипав її питаннями, а Кет відповідала без вагань і не підглядала в нотатки. Кожна гнітюча деталь і так закарбувалася в пам'яті. Образ юної дівчини щоночі стояв перед очима Кет, коли вона не могла заснути.

Урешті-решт шеф відкинувся на спинку крісла й поклав руки на круглий живіт.

– Три розкриті справи з трьох. Мушу визнати, це непоганий результат.